

celého možného výdělku i za dobu, po kterou trvala zmenšená, t. j. 50% nezpůsobilost ku práci, tedy za dobu od 21. února 1931 do 20. září 1932. Při tom nerozhoduje v tomto případě jen schopnost k výdělku sama o sobě, nýbrž hledíc k tehdejšímu již neutěšeným poměrům hospodářským i možnost výdělku, to jest možnost naléztí práci vůbec, takže v souzeném případě úbytek výdělečné způsobilosti se rovná úplné její ztrátě.

Čís. 14712.

K § 26 (1) čís. 3 zák. o ochraně nájemníků ve znění vyhlášky min. soc. péče čís. 62/34 Sb. z. a n. a §§ 16 čís. 1 a 17 zák. ze dne 3. prosince 1868 čís. 59 z. z. čes.

Chudinský fond obce v Čechách se základním účelovým jméním jest pokládati za samostatný právní podmět. Dům připsaný v knize pozemkové chudinskému fondu není ve vlastnictví, nýbrž jen ve správě obce.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1935, Rv I 1893/35.)

Proti soudní výpovědi z nájmu krámu dané žalované firmě městskou obcí L. namítla žalovaná, že dům, z jehož krámu je vypovídána, není připsán v pozemkové knize do vlastnictví města L., nýbrž do vlastnictví L. chudinského fondu, který je jen obcí spravován. N i ž š í s o u d y ponechaly výpověď v účinnosti.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů a výpověď zrušil.

D ů v o d y :

Podle § 26 (1) čís. 3 nyní platného zákona o ochraně nájemníků, nevztahuje se zákon ten mimo jiné na domy, které jsou od 1. listopadu 1918 ve vlastnictví obce, na domy ve vlastnictví nebo správě státu a na domy a objekty, které jsou ve vlastnictví nebo správě železnic nebo železničních fondů. Již z doslovu zákona vyplývá, že u obcí vyloučení ochrany nájemníků mělo býti obmezeno jen na domy, které jsou ve vlastnictví, a nikoliv i na domy, které jsou jen ve správě obce (srov. rozhodnutí čís. 13147 sb. n. s.) Žalovaná firma uplatnila v námitkách proti soudní výpovědi také námitku, že dům, z jehož krámu je vypovídána, není připsán v pozemkové knize do vlastnictví města L., nýbrž do vlastnictví L. chudinského fondu, který jest obcí jen spravován. Bylo proto na žalobkyni, aby prokázala, že, ač jí není dům v pozemkových knihách do vlastnictví připsán, je ve skutečnosti jeho vlastní. Ve směru tom uvedla žalobkyně, že chudinský fond v L. není samostatnou právní osobou s vlastním účelovým jméním, nýbrž že jest jako každý jiný obecní fond součástí obecního jmění a že tedy zmíněný dům, ač jako jeho vlastník je v pozemkových knihách zapsán »L. chudinský fond«, je ve skutečnosti ve vlastnictví městské obce L. Nižší soudy zjistily, že dotčený dům odkázala dřívější jeho vlastnice městu L. jako universálnímu dědici, že obec ta k dědictví se přihlásila a že jí byl dům v pozůstalostním řízení do vlastnictví odevzdán. Dále zjistily, že na návrh

vykonavatele poslední vůle zůstavitelky bylo na základě odevzdací listiny vloženo v knize pozemkové právo vlastnické, nikoliv pro oprávněnou městskou obec L., nýbrž pro L. chudinský fond, a že po zůstavitelce nebyla zřízena nadace pro jmenovaný chudinský fond. Z těchto zjištěných skutečností usoudil první soud, že pouhým zapsáním domu do vlastnictví chudinského fondu nestal se tento jeho vlastníkem, poněvadž prý mu schází titul k nabytí vlastnictví (§ 424 obč. zák.) a poněvadž zápis stal se prý jen omylem pozůstalostního soudce, a že tudíž vlastníkem domu jest město L. Odvolací soud nesouhlasil sice s názorem žalobkyně, že chudinský fond nemůže býti právnickou osobou, ale přiklonil se k jejímu názoru, že označení »L. chudinský fond« není nic jiného, než označení části obecního jmění města L., ježto podle jím převzatého zjištění nebyla zřízena nadace pro chudinský fond města L. a není tu prý tedy žádného účelového jmění. Ale s názorem odvolacího soudu lze souhlasiti jen potud, pokud praví, že chudinský fond může býti právnickou osobou, je-li tu zvláštní účelové jmění pro fond ten. Právo chudinské je v Čechách upraveno zákonem ze dne 3. prosince 1868 čís. 59 z. z. Podle § 16 zapravuje se náklad na opatrování chudých: 1. z příjmů jmění základního, ustanoveného na opatrování chudých v obci, 2. z důchodů zákonem určených, 3. z příspěvků dobrovolných a 4. nestačí-li tyto prameny, z důchodů obecních. První soud zjistil, že předchozí vlastnice ustanovila městskou obec L. za universální dědičku, a že jí dům odkázala pro chudinský fond. Již tedy podle vůle zůstavitelky a také podle zjištěné dohody uzavřené mezi zemským úřadem v P. a obcí L. byl určen dotčený dům za základní jmění chudinského fondu ve smyslu § 16 čís. 1 a § 17 z. z. čes. čís. 59/1868, takže již jediný tento dům tvoří tu účelové jmění pro chudinský fond, jež jest pokládati za samostatný právní subjekt (srov. také Pražák, Právo správní II., str. 325). Podle §§ 17 a 18 jest jmění ustanovené ke zvláštním potřebám opatrování chudých jen ve správě obce, a není tudíž takové jmění jměním obecním ve smyslu § 288 druhá věta obč. zák. Také z ustanovení zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. n. (I. finanční novela) nijak neplyne, že by jmění chudinského fondu bylo obecním jměním, naopak zákon ten v několika předpisech rozlišuje »jmění obce« a »jmění fondů obecních a obcí spravovaných«. Na uvedených právních poměrech nebylo nic měněno ani statutem pro město L. (zák. ze dne 28. června 1889 čís. 43 z. z.). Poněvadž tedy žalující (vypovídající) obec nedokázala výjimku podle § 26 (1) čís. 3 zák. o ochr. náj., bylo výpověď zrušiti.

Čís. 14713.

Exekuční soud určuje z moci úřadu podle § 155 druhého odstavce ex. ř. i náhradu úroků, jež měl obmeškavý vydražitel podle dražebních podmínek z nejvyššího podání od příklepu až do složení zaplatiti.

Taková určená úroková náhrada náleží do rozdělované podstaty.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1935, R II 464/35.)

Podle dražebních podmínek měl vydražitel zaplatiti celé nejvyšší podání hotově ve lhůtách v § 152 ex. ř. uvedených a měl je ode dne pří-